

Arrest

nr. 142 509 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 25 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Hij nam er op 27 oktober 2014 kennis van. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2014 werd ingediend door: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed op 27.07.2013 reeds eerder een aanvraag om het verblijfsrecht te kunnen genieten als samenwonende partner van mevrouw DL (nr. xxx). Deze aanvraag werd op 6.01.2014 geweigerd gezien er onvoldoende bewezen was dat het hier een duurzame en stabiele relatie betrof (zie voor de concrete motivering de beslissing van 6.01.2014). Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. De raad verwierp het beroep met als hoofdmotief dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet kennelijk onredelijk tot de conclusie was gekomen dat er niet afdoende was bewezen dat betrokkene een stabiele en duurzame relatie onderhield met de Belgische en dat de bewijslast aan betrokkene is.

Naar aanleiding van de nieuwe aanvraag dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog steeds niet in aanmerking komt om het verblijfsrecht te bekomen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Er werden bewijzen van inkomsten aangebracht: vanaf januari 2013 tot december 2013 had de Belg inkomsten uit arbeid, met aanvullend van de dienst werkloosheid uitkering van januari 2013 tot maart 2014. Tot slot werd er een attest aangebracht van de mutualiteit waaruit blijkt dat de Belg een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontving met een overlapping vanaf februari 2014 tot april 2014.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan ontoereikend zijn. Zij beschikt immers niet op regelmatige basis over het vereiste bedrag van honderd twintig procent van het bedrag dat bedoeld wordt in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor 2 volwassenen rond de 1500 € bedraagt, mevrouw D. nog twee inwonende kinderen heeft waarvan 1 meerderjarig en 1 minderjarige, is 120% van het leefloon (categorie 3) echt wel het minimum inkomen dat regelmatig ter beschikking zou moeten zijn van de Belgische referentiepersoon, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid).

Er werden ook documenten van de tewerkstelling van betrokkene zelf aangebracht. Gezien het echter, overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980, de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten te beschikken, kan het inkomen van betrokkene zelf niet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout.

1. Dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen. Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd. Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet

wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. Dat in casu verweerder, die oordeelde dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoederisicogrens ligt, heeft nagelaten bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Dat er derhalve in casu schending is van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout. Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2. Dat tenslotte uit de weigeringsbeslissing dd. 20.10.2014 blijkt dat verzoeker, die samenwoont met zijn Belgische levenspartner, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt. Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 20.10.2014 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het art. 40ter Vw. Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2014 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat, nu verzoeker te Oostende samenwoont met zijn Belgische levenspartner en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen. Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15 juni 2011 nr. 63 108 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de inkomsten van het hele gezin determinerend zijn.”

2.2. Verzoeker betoogt dat zijn inkomsten uit tewerkstelling onterecht niet in aanmerking werden genomen. Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt effectief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte “documenten van de tewerkstelling van betrokkene”, waaruit blijkt dat hij sedert de indiening van zijn verblijfsaanvraag regelmatig was tewerkgesteld. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische vrouw is die zich wil laten vervoegen door haar partner die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en de inlichtingen omtrent de inkomsten van verzoeker zelf derhalve niet nuttig zijn. Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan “beschikt” en er zijn geen aanwijzingen dat verzoekers partner voor de betaling van gezinsuitgaven niet zou kunnen beschikken over diens inkomsten uit een tewerkstelling. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte “documenten van de tewerkstelling” niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of verzoekers partner al dan niet over “bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” beschikt. Ten overvloede dient nog te worden geduïd dat verzoeker er tevens op wijst dat, indien al zou dienen te worden aangenomen dat zijn partner niet beschikt over voormeld referentiebedrag – een appreciatie die door verweerder dient te gebeuren op basis van een correcte interpretatie van de bepalingen van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet –, verweerder in ieder geval een behoefteanalyse diende door te voeren. De Raad merkt in dit verband op dat uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder ook bij de door hem doorgevoerde behoefteanalyse volledig is voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker aantoonde niet volledig te zullen moeten terugvallen op de inkomsten van zijn partner en

naliet bij zijn onderzoek de stukken te betrekken die verzoeker aanvoerde inzake zijn inkomen uit een tewerkstelling. Verweerder dient in het raam van de in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziene behoefteanalyse in te schatten of het risico bestaat dat de gezinsinkomsten niet zullen volstaan om de behoeften van de gezinshereniger en diens familieleden te dekken zonder dat zij een beroep dienen te doen op de openbare overheden. Een dergelijke inschatting vereist dat alle dienstige overtuigingsstukken in aanmerking worden genomen en kan niet gebeuren op basis van een selectieve feitenvinding, waarbij wordt gefocust op de eigen inkomsten van de referentiepersoon en met de stukken die het bewijs vormen, dat de gezinsinkomsten niet beperkt zijn tot het inkomen van de referentiepersoon, geen rekening wordt gehouden.

De repliek in de nota met opmerkingen dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet het de Belgische onderdaan is die dient aan te tonen over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten te beschikken, berust op een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals uit de bespreking van het middel blijkt.

Een schending van artikel 40ter iuncto artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 20 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC